KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, YHTYKÄÄ!

Финская газета
„ПУНАЙНЕН КАРЬЯЛА"

PUNAINEN KARJALA

NKP(b):n Karjalan AK:n, KASSR:n TpKK:n ja KALN:n lehti — 17:s vuosikerta

Jokapäiväinen sanomalehti — Hinta 10 kop.
1/1 vk. 30:—, 1/2 vk. 15:—, 1/4 vk. 7:50

N:o 33 V. 1937 — Kuusipäivän 4:s päivä — Keskiviikkona helmikuun 10 p:nä

”Vain tuntien tarkkaan koko ihmiskunnan kehityskulun luoman kulttuurin, vain uudestaan muokkaamalla sen, voidaan rakentaa proletaarinen kulttuuri.”

(LENIN)

Kansan rakastama suuri runoilija

Sata vuotta sitten, helmikuun 10 päivänä, tuhoutui suuri venäläinen runoilija, venäjän kirjakielen ja uudemman kirjallisuuden luoja, yksi maailman kirjallisuuden loistavimmista ja nerokkaimmista edustajista, Aleksandr Sergejevitsh Pushkin, tsaristisen järjestelmän palkkarenkien käden kautta.

Pushkin on Venäjän runouden aurinko, **”jota etevämpi ei tähän päivään mennessä ole ollut kukaan enempää runoudessa kuin tunteiden ja ajatuksen ilmaisemis-voimassakaan, runoilija — suuren venäläisen kirjallisuuden esi-isä...”** nero, joka ”...väritti kansanlaulun ja tarun kykynsä loistolla, mutta jätti niiden sisällön ja voiman muuttumattomiksi” (Maxim Gorjkij).

Pushkin olennoi itsessään venäläisen kulttuurin kokonaisen aikakauden. Hän on Venäjän kansan ja kaikkien sovettimaan kansojen ylpeys. Hän valtasi itselleen taiteelliset keinot, joiden avulla hänen runoutensa sai kyvyn puhua kansan kanssa, sydämellisellä yksinkertaisuudella, sytyttäväisyydellä, humanistisuudella. Hänessä yhtyivät järjen ja tunteen uskollisuus, sanonnan täsmällisyys, selvyys ja yksinkertaisuus.

Venäjällä raivosi silloin julma taantumus, kansan hirvittävä riisto, maaorjuus. Pushkin taisteli koko leimuavalla neroudellaan ihmisyyttä kahlitsevaa ja alentavaa tsaristis-maaorjuusjärjestelmää vastaan. Pushkin haaveili poliittisesta vapaudesta Leimuavilla kapinalauluillaan hän herätti aateliston parhaassa osassa vallankumouksellisia mielialoja ja toiveita, nostatti kansaa taisteluun itsevaltiutta ja maaorjuutta vastaan. Oodissaan ”Vapaus” hän sanoo:

”Sä konna itsevaltias,
Mä vihaan valtaistuintasi,
Mä riemuitsen sun tuhostas
Ja toivon kuoloon lapsiasi,
On osas kansan kirous,
Tuot maailmaan sä kauhistusta,
Oot luonnon tahrapilkku musta
Ja jumalalle soimaus.”

Pushkin kutsui kansaa kapinaan:

”Voi tyrannit, te vaviskaatte!
Mut orjat, uskallusta saatte
Kai vihdoin nousta kapinaan!”

Siksi tsaristinen järjestelmä vihasi Pushkinia ja tuhosi hänet. Koko elämänsä ajan eli suuri runoilija eläimellisen vainon ja ajojahdin alaisena. Hänet ajettiin yhdestä karkoituspaikasta toiseen. Hänen kirjoituksensa sensuroi tsaari.

Ja tällaisissakin oloissa Pushkin työskenteli, loi yhä uusia ja yhä kauniimpia runoelmia, jotka neroutensa ja vapaudenpyrkimyksensä kirkkaalla salamalla iskivät läpi tsaristisen synkän pimeyden, joka kuristavana painoi Venäjää. Läpi vuosituhansien tulevat säilymään Pushkinin ihanat runoelmat, rikastuttamaan kauneudellaan ja syvällä humanisuudellaan ihmiskuntaa. ”Jevgenij Onegin”, ”Boris Godunov”, ”Dubrovskij”, ”Pugatshevin historia”, oodinsa ”Vapaus”, ”Maaseutu”, ”Myrkkypuu”, hänen pienimmätkin epigramminsa ovat nerokkaita taideluomuksia. Luonto, ihmiset, yhteiskunnallinen elämä on kuvattu niissä realisesti, kirkkain, yksinkertaisin, voimakkain värein. Pushkin ammensi runoutensa kielen ja aatteet kansan keskuudesta, jota hän rakasti, jonka yksinkertaisuutta ja rohkeutta hän ihaili, jonka keskuuteen hän tunki syvälle juurensa jo eläessään.

”Vain tuntien tarkkaan koko ihmiskunnan kehityskulun luoman kulttuurin, vain uudestaan muokkaamalla sen, voidaan rakentaa proletaarinen kulttuuri” kirjoitti Lenin. Proletariaatti on kaiken menneisyyden kulttuuriperinnön perijä. Pushkin ja hänen runoutensa kuuluu työtätekeville.

Pushkin-juhlilla on meille valtava poliittis-kulttuurinen merkitys. Suuren runoilijan elämä ja työ on yhtenä kirkkaimpana kumoamisena sille parjaavalle suhtautumiselle, jolla kansanviholliset — trotskilaiset ja oikeistoluopiot suhtautuvat Venäjän kansan menneisyyteen pelkkänä oblomovilaisuutena.

Pushkin on vapaa kaikesta kansallisesta rajoittuneisuudesta, shovinistisesta patriotismista. Hän julisti päättävästi runoutensa internatsionalistista luonnetta laulaen:

”Ja maine kulkeutuu yli Venään
uhkuvaisen,
Mun nimeäni kaikin kielin mainitaan.
Niin slaavin ylvään suvun kuin myös
suomalaisen,
Tunguusin, kalmukinkin muistellaan”.

Sovettiliitossa, maassa, jota hedelmöittää sosialismin kirkas aurinko, ovat suuren runoilijan haaveet muuttuneet ihanaksi todellisuudeksi, sillä sosialistinen järjestelmä on toteuttanut menneisyyden kaikkien parhaimpien ihmisten toiveet. Ja Pushkinin kuoleman satavuotisjuhla on parhaana osoituksena siitä, miten suunnattoman merkityksen ja arvon proletariaatti antaa ihmiskunnan nerojen elämälle ja työlle.

Sosialismin maassa, jota johtaa Leninin-Stalinin puolue, jota johtaa kansojen suuri johtaja Stalin asetetaan ihmiskunnan kulttuuriperintö sille kuuluvalle paikalle, palvelemaan työtätekevien asiaa, koko etumaisen ja progressiivisen ihmiskunnan asiaa, sosialismin asiaa.

Miljoonien rakastama runoilija

Suuren sosialistisen revolutsion jälkeen nerokkaan Pushkinin tuotteet ovat tulleet synnyinmaamme kansojen omaisuudeksi. Vasta meidän päivinämme toteutuivat runoilijan sanat:

Ja maine kulkeutuu yli Venään
uhkuvaisen,
Mun nimeäni kaikin kielin mainitaan,
Niin slaavin ylvään suvun kuin myös
suomalaisen,
Tunguusin, kalmukinkin muistellaan.

”Ylvään slaavin” kielellä vuonna 1936 nerokkaan runoilijan kirjoja on julkaistu 20 miljoonaa kappaletta.

Tsaristinen sensuri kielsi suuren venäläisen runoilijan tuotteiden kääntämisen ukrainan-, tjurkin- ja muille kielille. Ennen revolutsiota eri kansallisuuksien kielillä julkaistiin ainoastaan 13 kirjaa, joiden painosmäärä oli vähemmän kuin 35.000 kappaletta. Suuren proletaarisen revolutsion vuosina Pushkinin runoja ja suorasanaisia teoksia on julkaistu enemmän kuin 50:llä SSSR:n kansojen kielellä. Painosmäärä lasketaan sadoissa tuhansissa kappaleissa. Pushkinia lukevat äidinkielellään tshuvashit ja ingushit, tadzhikit ja kirgiizit, kalmukit ja bashkiirit, jakutit ja burjaatit, kazahit ja tatarit.

Ukrainan ja Valko-Venäjän parhaimmat runoilijat ovat kääntäneet äidinkielelleen Pushkinin sellaisia mainioita teoksia kuin ovat ”Vaskinen ratsastaja”, ”Jevgenij Onegin”, ”Kapteenin tytär”, ”Kivinen vieras” ym. Kazahstanissa on jo ilmestynyt A. S. Pushkinin valittujen teosten ensimmäinen nide. Valittuja teoksia toimittaa ordenilla palkittu kirjailija Seifulin. Kirgiziassa on ensimmäisen kerran käännetty ”Kaukaasian vanki” ja ”Satu kalastajasta ja kalasta”. Suomenkielellä ilmestyvät ”Vaskinen ratsastaja”, ”Bahtshisarain suihkulähde” ja ”Kreivi Nulin”. Bashkirian kielellä ovat ilmestyneet painosta ”Kapteenin tytär” ja udmurtienkielellä Pushkinin sadut. Ensimmäisen kerran Pushkinin runoja ja suorasanaisia tuotteita on käännetty karakalpakian- ja muille kielille. Uzbekiankielelle on käännetty ”Jevgenij Onegin”, ”Boris Godunov” ja ”Dubrovskij”.

Todelliseksi juhlaksi pienelle Pohjolan mansi-kansalle muodostui Pushkinin ”Satu kalastajasta ja kalasta” kääntäminen. Tällä sadulla on mitä suurin menestys ja sitä kerrotaan joka paikassa. Vielä joku aika sitten Pohjolan monilla kansoilla ei ollut omaa kirjakieltä. Nyt ensimmäisen kerran historiassa Pushkinin kirjoja on julkaistu SSSR:n kaikkein pienilukuisimpienkin kansojen kielillä.

1837 A. S. PUSHKIN 1937

Ei käsin — hengen töin loin...

Exegi monumentum

Ei käsin — hengen töin loin oman muistopylvään,
Sen luo ei kansan polku koskaan ruohoon saa,
Se nostaa ylemmäs pään rohkean ja ylvään
Kuin Aleksander-pylväs kohoaa.

Ei, en kuole kokonaan, vaan sielu lyyrassani
Tomuni iän voittaa, lahota ei voi.
Maan päällä siihen asti pysyn maineessani
Kuin vielä ykskin runosäe soi.

Ja maine kulkeutuu yli Venään uhkuvaisen,
Mun nimeäni kaikin kielin mainitaan,
Niin slaavin ylvään suvun kuin myös suomalaisen,
Tunguusin, kalmukinkin muistellaan.

Mua muistaa kansa kauan rakkaudella siksi,
Kun ilmiin jalot tunteet nostin lyyrallain,
Kun vapauskaipuun laadin laulelmiksi,
Niin langenneille auvoa ma hain.

Sa, Muusa, jumalille ollos kuuliainen,
Viis moitteista, sä ällös kaipaa kunniaa,
Saat kiitosta tai soimaa, ollos samanlainen,
Ois tyhmää tyhmyriä vastustaa.

Suom. Jalmari Virtanen

Sluavu rahvahan poetal — Pushkinil

Sada vuottu roiteh kulunuoksi Venjan literaturnoin kielen luadijjan i Venjan uuvven literatuuran alguh panijan Aleksandr Sergejevitsh Pushkinin tragitsheskois kuolendupäiväs.

Kai Sovetskoi mua, kai rahvas i kai suuret i pienet natsionaljnostit meijän suures sylih sebimättömiä Sovetskoidu sojuuzua pietäh tädä suurdu jubileidu Venjan literatuuran pruazhniekkannu, ozuttaen itshe omua rahvahan, natsionaljnoidu formua myöte i sotsialistitsheskoidu soderzhaaniedu myöte, kultuurua.

Ei ole meijän suures muas mostu tshuppuo: savodua, tshehua, kolhosua, briguadua, Krasnoin armien otrjuadua, Sovetskoidu organua, shkolua, yhtel sanal sanuo, eule mostu kohtua suures sojuuzas kuskui ei piettäs tädä sadavuodistu kuolendupäivän jubileidu.

Rahvas lugou suuren rahvahan, suuren poetan proizvedeenieloi suurel mielen hyvyöl. Olgahbo häi rabotshoi, krestjuanin — kolhosniekku, partiinoi, libo ei partiinoi, kaikin lugietah Venjan rahvahan natsionaljnoin geenien, natsionaljnoin poetan Aleksandr Sergejevitsh Pushkinin proizvedeenieloi.

Täh lugemizeh andoi vaikui Sovetskoi Vlastji vozmozhnostin. Sidä enne ei olluh jogahizel. Primieräkse voimmo tuuva vaikui sen, shto Pushkinin proizvedeenieloi vuuvves 1898 vuodeh 1917 oli petshatoittu 9,1 miljoonua palua, a meijän muas, vuuvves 1917 vuodeh 1935 on petshatoittu 9,3 miljoonua palua. Jälgimäizenny vuonnu 1936 oli petshatoittu Pushkinin sotshineenieloi 10,8 miljoonua palua. Ihan jälgimäizinny kolmennu kuunnu on petshatoittu Pushkinin kuuzitomniekku sada tuhattu palua i yksitomniekku 350 tuhattu palua.

Pushkinin proizvedeeniet ollah kiännetyt (perevedityt) monil natsionaljnoloil kielil. Pushkinie lugietah belorussat, ukraintsat, tatuarat, uzbekat, tjurkat, suomelaizet i dazhe on Pushkinin proizvedeenieloi kiännetty Karjalan kieleh, kudamie ruvetah petshatoimah i rahvas voijah suaha itshelleh lugiettavaksi karjalan kielel Pushkinin proizvedeenieloi. Kaikkiedah Pushkinin proizvedeenieloi on kiännetty 50 eri natsionaljnostiloil kielil meijän Sovetskois sojuuzas.

On proijinuh sada vuottu kuolendu päiväs, no yksikai Pushkinin ozuttamat obrazat, pyzytäh rahvahan mielis sentäh, kui net ollah podlinno-natsionaljnoit, tosi prostoit i dostupnoit, kudamien duumat ollah demokratitsheskoit i gumannoit, net ollah kazvanuot juurineh meijän rahvahan soznaanieloih, rahvahan kudai on omas muas pidänyh kolme revolutsiedu. Tämä on heijän soznaanies eroittamattomannu ozannu.

On suuri kulttuuran nousu meijän sotsialistitsheskois muas. Suurien kalssikoloin kulturno-estetitsheskoit nasletsvat, kui sanommo Pushkinin, Lermontovin, Nekrasovin, Gogoljin, Tolstoin ollah dostupnoit suuren sotsialistitsheskoin derzhuavan geroitsheskoil rahvahal. Kai net sennostit malttau meijän rahvas pidiä hinnas. Ne kuolemattomat obrazat autetah meijän muan ruadajie ei vaikui ellendämäh hyvin mennyizen elaijan no i vospitaijah meijän rahvahas kulttuurua, kudaidu tarvitshou sotsialistitsheskoin derzhuavan rahvahas. Täs tiettäväine Pushkinin proizvedeenieloil on yksi enzimäizis sijois.

Pushkinin sennosti on enne kaikkie siit, shto suuren reaksien aijal, Pushkin välljan elaijan pajattai, uskaldi i pajatti svoboodua, pajatti krepostnitshestvua vastah, pajatti tsuarie vastah, nagroi silloisie tshinovniekkoi, vzjatotshniekkoi, häi ozutti istoriiteshkoin neobhodiimostin hävitä krepostnitshestval, häi pani alguh i literatuuran i literaturnoin kielen suurel geroitsheskoil slavnoil rahvahal. Hänen proizvedeeniet oldih prostoit i dostupnoit rahvahal i häi kirgui rahvahal piälitshi oman kluasan, piälitshi tsuarin dvoran, häi kirgui niil, ket suvaittih hänen proizvedeenieloi.

Vaikui sotsialistitsheskoin muan grazhdaninal, kus on suuri stalinskoi Konstitutsie, kaikis demokratiitsheskoin i gumannoin kaikes kogo muailmas, ollah kai pruavat omal itshel i itshel ollah tshustvat. Pushkinin gumanizmu juoksou sotsialistitsheskoih gumanizmah kui suuri jogi okeuanah.

Myö tiijämmö min kavotji matkuau rahvahan dorogu schastliivoih elaigah. Se on suuren i vägevän toran dorogu kommunistitsheskoin obshestvan puoles.

Tämä dorogu on suuren toran dorogu i sil dorogal tuldahes edeh miittuot tahto vihaniekat, vastustajat, olgah net trotskistat — gestapon agentat, libo pruavoit otschepentsat — heijän avuttajat, pidäy siirdiä iäre dorogaspäi i ielleh, i ielleh matkata sidä dorogua kudamua myö meidy viey Leninin-Stalinin partie, meijän vozhdju i utshiitelju suuri Stalin.

Pushkin on yksi kaikis suurembis poetois kaikes muailmas. Hänen tvortshestvu kuuluu kaiken muailman ruadai rahvahal.

Suuren rahvahan suuren poetan natsionaljnoin geenien sluavu matkuau yli kaiken muailman.

Sluavu suurel Venjan rahvahal, kuduan keskes kasvoi genialjnoi poettu — Aleksandr Sergejevitsh Pushkin.

Sluavu tämän rahvahan armahil vozhdil i kaikis kallehembal, meijän omal, Iosif Vissarionovitsh Stalinil.

Suuren venäläisen runoilijan A. S. Pushkinin kuoleman 100-vuotispäivän merkitsemisestä

SSTL:n TOIMEENPANEVAN KESKUSKOMITEAN PÄÄTÖS

Suurimman venäläisen runoilijan A. S. PUSHKININ kuoleman 100-vuotispäivän merkitsemiseksi SSTL:n Toimeenpaneva Keskuskomitea päättää:

1. Omistaa Valtion Kuvaamataiteiden museo Moskovassa A. S. PUSHKININ nimelle.

2. Nimittää Boljshaja Dimitrovkakatu PUSHKININ kaduksi.

3. Nimittää Moskova-joen Neskutshnajan rantakatu PUSHKININ rantakaduksi.

4. Nimittää Ostankino Moskovassa Pushkinskojeksi.

5. Nimittää Detskoje selon kaupunki PUSHKININ kaupungiksi.

6. Omistaa Valtion Leningradin Akateeminen dramaattinen teatteri A. S. PUSHKININ nimelle.

7. Nimittää pörssitori Leningradin kaupungissa PUSHKININ toriksi.

SSTL:n Toimeenpanevan Keskuskomitean puheenjohtaja — M. I. KALININ.

SSTL:n Toimeenpanevan Keskuskomitean sihteeri — I. AKULOV.

Moskova, Kreml
Helmik. 9 p. v. 1937.

1837— A. S. Pushkin —1937

Suuren rahvahan suuri poettu

10 päivänny fevraljankuudu vuonnu 1937 täyttyy sada vuottu siit päi konzu tragitsheski kuoli suuri poettu Aleksandr Sergejevitsh Pushkin. Genealjnoi Venjan hudozhniekku, venjankielen i literatuuran alguh panii. Häi eli i kirjutti 1799--1837 vuozinnu, konzu venjal oli samoderzhavno-krepostnitsheskoi stroju.

Poetan, väljän ljuubijan syväin, ei voinuh sobiekse nengoizeh polozheenieh.

Suuri poettu oman ozan jagoi kaikkien tämän aijan sposobnoloin miehien kel. No händy ei otsenittu, a dazhe presleduittih. Rosies, nagrettih, klevetuittih hänen piäl i travittih händy. Hänen hyvis kniigois libo ei paistu ni midä, a libo ei annettu razresheniedu niidy petshatoija, a toitshi kävyi i muga, shto niidy ylen äijäl kritikuidih i travittih.

A. S. Pushkin pisuateljan N. V. Gogoljin luonu

Pushkinie travittih siid, shto häi oli vastah krepostnoidu strojuo, i zhandarmskoidu gnettua vastah. Pushkin oli vieras sen aijan "korgiembal" obshestval. Häi nousi vastah kielahuttu i litsemieriedu, häi nouzi rabstvua vastah. Händy opittih "opastua", shtobi häi olis heijän njyty i luadis, sidä, midä kai toizet tsuarin ymbäri olijat. No Pushkin gordo omis stihotvorenielois sanoi:

"Minä olen svoboodua sluavimah utshivunnuhes
Omat stihotvoreniet zhervuitshen hänel vai
Minä en ole tsuariloi zabavljaitshemah rodinuhes,
Huigietoi, olen minä moine vai".

Nenga häi vastaili omis stihotvorenielois tsuarin akal, kudai tahtoi händy "priutshie". Omis lugemattomis epigrammos stihotvorenielois häi äijän kerdua löi sih, shto tsuarin ymbäri olijat rahvas ollah kielahat i podloit i täl häi vie enämbäl nosti vihua omua, itshie kohtah.

Vystupaija i nosta vastah tädä kashmarnoidu krepostnitsheskoidu proizvolua vastah, mustan nikolajevskoin reaktsien aigah, voi vai nastojuashoi, suuri muuzhestvennoi mies, kudai ei zhiä löinnyh omua itshie i ei duumainnuh midä hänel täs tulou.

Nengoizennu muuzhestvennoinnu poetannu oli Pushkin. Pushkin kazvoi siiritshi omas kluassas. Häi seizoi korgiembal sidä. Pushkin vedi itsheh kaiken edumaizen zapadno — Europeiskoin kuljtuuran, oli parahambannu sen aijan rahvahan poijannu, oli peredovoloin sen aijan ideiloin, duumaitshuksien alguh panii i ielleh viejy. Häi oli dekabristoin vlijanien ual i jäi loppusah moizekse kudai vihai krepostnitsheskoidu elaigua.

Jo enzi aigoinnu omis kirjutuksis, stihotvorenies "Voljnostj" (v. 1817) häi vihamielizesti kirguu:

Oi! kunna vai katshahtammos
Joga sijas lyvväh, joga sijas ravvat,
Zakonat ollah häviendy huigies,...
Nespravedliivoi vlasti on joga sijas..

Äijis omis parahis proizvedeenielois poettu suudiu krepostnitsheskoidu zakonua.

Omas stihotvorenies "Derevnja" ("Kylä") häi sanou: "tiä on barinat diikoit, ei ole tunduo, eigo ole ni miittumua zakonua heih nishkoi".

Vie paremban kartinan kylän rozorimizes i kylän köyhyydes andau A. S. Pushkin omas prozaitsheskois proizvedeenies "Gorjuhinan kylän istorie" vuonnu 1830.

Täs proizvedeenies on syvä hudozhestvennoi tozi kartin venjan elaijas XIX vuozi suan allus.

Samoderzhuavie i rahvas tiemu kaikis Pushkinan kniigois menöy läbi ruskiennu niittynny. Otammo hotj "Voljnostij", "Boris Godunov", "Kapitanskaja dotshka", "Istorija Pugatsheva" i toizis Pushkinan proizvedenielois vydvigaitsheh vlastin probliemu. No Pushkin ei ozuta dorogua sih, kui tämä pidäy luadie. Häi ei voinnuh tämän aijan uslovielois ozuttua tozi dorogua.

Pushkin praviljno azettau tsuarie vastah ei radikaljnoin dvorjanstvan, a vai rahvahan.

Konzu Pushkin andau kartinan Pugatshevas, häi hänel simpatiziiruitshou i objasniu, shto "kai mustu rahvas (toizin sanottunu ruadai rahvas T. L.) oldih Pugatshevan puoles."

Moittien i nagraen dvorjuanoi, pomeshiekkoi i samoderzhaviedu, häi risuitshi omis stihotvorenielois i kniigois hyvin prostoin rahvahan parahambie puolie. Tämän myö hyvin voimmo ellendiä i nähtä kui luvemmo Pushkinin proizvedenien "Tshiganat", kus häi tshigan starikan vastumieheksi panou kois pajennuon dvorjaninan Aleekon, kudai ei voi prisposobiekseh elaigah.

Pushkinin tvortshestvas näimmö syvän internatsionalizman. Häi omis stihotvorenielois i kniigois kirjutti semmoizis rahvahis kui tshiganat, kalmykat i toizis piembis rahvahis i heijän hyvis puolis, hotj i hyö oldih rabannu, no häi heispäi vedi nägyvih kai hyvät puolet. Tämä nähtih terväh Pushkinin vihamiehet, i Pushkinie kohtah tuli midä suurembie kirovuksie, samoderzhavien kritikoilpäi.

Pushkin kirjutti prostoil kielel, kuduadu ellendäy kai rahvas. Hänen kieli on ylen tsoma i prostoi.

Vot mikse Pushkin on meijän suuren Sovetskoin sojuzan rahvahil kallis i armas. Hänen proizvedeniet on meijän muas perevidity kymmenil eri pienien rahvahien kielih.

T. Lebedev.

A. S. PUSHKIN

Suarnu papis da hänen kazakas Baldas

(OTRYVKU — PALAINE SUUREMBAS SUARNAS. RISUNKAT ON RISUINNUH ITSHE **PUSHKIN**)

Djuoksi Baldu mecikköh,
Tabai ylen ruttoizeh
Kahtu djänöin poigastu,
Pani huavon sydämeh,
Dai tuli niijenke djärilleh
Karun edeh merellyö.
Yhten djänöin poigazen
Viäldi huavon sydämes,
Sanou: "opis nygöi, velli mies,
Sluavu suaha njabevyös!
Kaco, karun bunukke
Tahtou djuosta sinunke.
Yksi, kaksi, kolme-hei,
Ozakembi ken on teis?"
Djänöin poigu karunke
Kerras hypästettihes,
Karun bunukku — raudua myö,
Djänöin poigu — emällyö
Lähimäizeh mecikköh.
Vediihes meren kierdähyö
Surman paltiessah väzynyh
Karun bunukku djärilleh,
Djoga kohtu — hies,
Kieli ulgon, lieccou,
A vie icekseh duumaiccou:
— "Nygöi dielot on hyvin!"
Azhnoga Baldu djo sylis
Pidäy da silittäy vellytty,
Sanou: "rodjoihut, hengästy!
Moleccu olet, ku ennätit."
Karun bunukku pöllästyi,
Djälgimäi burahtih:
— "Verot lähten tuon."
Menöy diedjoihluo:
— "Midä nygöi ruata?
Baldu bedah suatoi:
Hänen nuorembua vellytty
Minä en voinnuh ennättiä."
Vahnu karu duumaimah,
A Baldu uvvessah tuiskamah,

Da aldoloi muurdamah.
Karun bunukku djärilleh:
"Ole djo, Baldu, meis päivilleh!
Verot ku pidänöy —
Nukka ruagastu lykkimäh,
Puali azeta kättymyö.
Voinnet lykätä loitombakse —

Roittos veroloin kandajakse.
Vai midä? Varuat, k'et väzy?
K'ei muckevu käzi?
Viego viikon villistät silmie?"
— "Ka, vuottelen tuadu pilvie,
Sinne ku ruagaizen vishkuan —
Siit suatto työ rapsut nishkah."
Karun bunukku pöllästyksis
Paginal diedjoihluo yrrästiihes.
A Baldu uvvessah — tuiskamah,
Kiirehty karuloil andamah.
Vilahtih karun bunukku djärilleh.
"Ku veroloi pidänöy — ole meis
päivilleh..."
"En ole" — rängähtih Baldu,
"Loppih karuloin valdu!
Nygöi minun mieldy myö
Nukka kihlat ishkemmö.
Podrjuadah puutuit, kehveli!
Kacommo, olet go vägevy!
Opis vai tuodu harmaidu ruunua
Puolen virstan tuakse kandua!
Ku voinnet — verot sinun,
Et voinne — verot minun."
Ruunal djalloin keskeh tungiihes
Karun bunukku, pöngistiihes,
Askelen toizen vei —.
Da sih i langei,
Pitkälleh venyihes.
— "Hoi sinä, mieletöi biessa!
Et sovi meijänke kizah.
Käzien vuoh et voinnu kandua, —
Kacos, ku djalloin keskes kannan."
Baldu hyppäi ruunal selgäh,
Virstan viili ylen terväh,
A karun bunukku kaldavui
Sovietan piäl diedjoihluo.
Karut kruugah kerryttih
Papin verot kerättih,
Täyzi huavo randah kannettih.
Baldu krähtindänke — pappilah,
Pappi — malittuo lugemah:
Hämmästyi kuolendassah,
Peityi papadjan tuakse.
No ei voinnuh suaha rauhua, —
Piäzi Baldu omah valdah,
Rubei papis palkua suamah —
Talkunoccua plikuttamah.
Enzimäizen plikun djälgeh
Pappi kapsahtiihes lageh,
Toizen plikun priimihyö
Pappi kieles erovui,
A kui oli kolmas plikku —
Mieles vältyi strarikku.
Lopukse vie Baldu sanoi-vakuutti:
"Huogehen himot sinus pakuttih!"

Kiändi Karjalan kieleh
Krisun Miikkul.

A. S. PUSHKIN

Tshaadajevil

Suvaicus, toivomus i sluavu
Ei kodvan meidy petetty,
Djo kadoi nuorevuon zabuavu
Kui huondestuman, uneksut;
No syväin täyz' on tahtomistu,
Myö vägivallan vaivan ual
Olemmo djoudun' vuottamah
Oman otciznan kuccumistu,
Myö tuskis vuottelemmo aigua,
Kos pyhä voljnostj azettuu,
Kui briha vuottau neicuttu
Kos enzikerdua tusku vaivuav.
Kunj syväin palau svobodah,
Kunj cestin periä hengitämmö,
Myö pyrgimyksie sytytämmö
I työnytämmö otciznah.
Hoi tovarissu, usko se:
Vie zorja nouzou ozakembi
I kuonduu Rosei huondeksel,
I kuatun vägivallan paloil
Vie kirdjutetah miän nimet!

Karjalan kieleh kiändi **Krisun Miikkul.**

A. S. Pushkin

A. S. Pushkinin dueli Dantesen ker

Foto on otettu A. A. Naumovin kartinas (v. 1884) kudain on hranittavannu Literaturnois instituutas (Pushkinskois kois) SSSR:n Tiede Akadeemies Leningradis.

Aleksandr Sergejevitsh Pushkin rodjivui Moskovan linnas maijankuun 26 päivy vuuvennu 1799 (uuttu luguo myöte ijunjankuun 6 päivy). Tuattah oli vahnas tiettäväizes dvorjanskois rovus, a muamah oli abessintsan Ibragim Gannibalan vnuukku, kudai oli annettu jo poigazennu Venjal tuoduo Petr pervoil (enzimäizel). Konzu rodjivui Aleksandr Sergejevitsh Pushkin oli jo heijän pereh keyhtynyh suureshti i oli kai hosaitsvu laskevunnuh. Kui tuattah mugai muamah hosaistvennoloih koin dieloloih ei syvetty, a vaikui piettih pruazdnoidu elaigua linnas. Piettih vesseliä bualulois i muijal.

Elaigu kois oli azetettu inozemnoih luaduh. Kois enämbäl ti paistih fransuskoil kielel. Itshe venjankieli, se narodnoi, rahvahan kieli oli sohranjainnuhes vaikui itshe rahvahan keskes. Hotjo vähän udeljaittih Aleksandr Sergejevitshin rooditeljat hänen vospitaindah yksikai jo nuorennu hänel oli suuri stremljeenie kniigoih. Hänen velleh, Lef Sergejevitsh, jälles kuolendua omis vospominaanielois sanou, shto Pushkin rubei ljuubimah stihoi jo siit vaikui rubei ellendämäh vähängi dieloloi. Häi jo kaheksa vuodisennu rubei kirjuttamah omis utshiitel jois epigrammoi i pienie komeedieloi fransuskoil kielel.

Häi lishäkshe kniigoin lugemizen ylen suurel shelaaniel kuundeli omah njankah sanomie suarnoi. Nämä suarnat oldih juuri niidy narodnoloi kudamat hänen kavotji ollah ozaksi jiädy meijän päivih sahte kui suuri nasledtsvu kaikes silloizes narodnois tvortshestvas. Njanan sanois häi suureshti vie opastui sih suureh venjan kieleh knadamua nygöi myö pagisemmo, opastummo i kudaman literaturnoih oformleenieh suurdu ruaduo pidi suuri rahvahan poettu Aleksandr Sergejevitsh. Arina Rodionovnan, Pushkinin njanan kavotji Aleksandr poznakomiihes venjan rahvahan tvortshesvanke i sil oli suuri poljzu hänen poetitsheskoih ruadoh. Sanommo hot N. G. Tshernyshevskij omas otzyivas Pushkinis sanoi, shto Pushkinin hyvät opisaaniet ollah venjan rahvahan eländöin i olendoin opisaanieloi i ollah net ylen elävät, tädä ei ollus, jeslikui häi ei olis lapses sah suanuh kuulla razkuazoi venjan rahvahan elaijas.

Suurennu avunnu oli tiettäväine vie se, shto Pushkinin kois oldih tuagiennu gostjannu semmoizet silloizet pisuteljat kui oldih: Karamzin, Dmitrijev, Zhukovskij, Batjushkov. Dai i itshe Sergei Lvovitsh, Pushkinin tuattah, ei briesguinnuh literatuurua. Pushkinin djiädjö oli toshe tiettäväine poettu. (Vasilij Lvovitsh).

Tsarskois selas oli dvorjaninoin lapsih nishkoih litsei kuduah yksitostu vuodizenny, vuuvvennu 1811 postuppi utshivumah Aleksandr Sergejevitsh Pushkin. Tiä Pushkin opastui tukkunaistu 6 vuottu. Tiä opastujes Pushkin i hänen tovarishat vie enämbäl ruvettih udeljaimah vnimaaniedu literatuurah. Tiä i hänen omat katshondu kannat suadih lopulline oformleenie. Hänel oli suuri interessu politsheskoloih sobyitieloih, voljnoin literatuuran lugemizeh, leksieloin kuundelemizeh. Häin oli hyväs druuzhbas Puschinin, Kjuheljbekkeren ker, kudamat myöhembin oldih dekabristoin vostaanies i yhten silloizen polititsheskoin mislin prestaviiteljan Tshaadajevin ker tuttavus suureshti auttoi Pushkinin polititsheskoin zrelostjin kehitysty iellehpäi.

Litseis olles literaturnoin talanttu piäzi Pushkinis vie parembi nägymäh. Tiä heil izdaittih käzil kirjutettuo zhurnualua. Silloi opastus vuozinnu obratittih vnimaaniedu kui poettah Aleksandrah jo moizet Venjan silloizet pisuateljat kui oli Karamzin, Derzhavin, Väzemskij, Zhukovskij i vie erähät muut. Musteluksis poetas on i moine kohtu, shto konzu litseis olles häi sai lugiettuo Derzhavinin eis omie stihotvoreenieloi, to silloi Pushkinil oli se kui suuri pruazhniekku.

Silloizis zhurnualois ruvettih lähtemäh duumat krepotsniitshestvan muuttamizes. Petr Jakovlevitsh Tshaadajev kirjutti kirjaizen kudaman petshatoitshi zhurnualas silloistu tsuarin strojuo vastah i tsuari ollen suuttunuh täs dielos Tshaadajevan piäl objavi händy sumasheschoiksi. No Pushkinil druuzhban tshustvat jiädih i iellehpäi netshih suuren duuman mieheh.

Pushkin tainoloih obshestvoih, kudamie silloi rubei organisuitshemahes ei mennyh, no heijän ideit häneh vlijaittih suureshti. Pushkin kävyi moizeh literaturnoih obshestvah kui oli silloi "Zelenaja lampa" kudaman rukovodtsvas oldih tulevat dekabristat. Silloizet Pushkinin stihotvoreeniet tuodih julgi juuri obshestvenno-polititsheskoit dekabristoin katshomukset i oldih net onhaikui proklamatsiet, kudamat kirruttih torah tsuarin krepotsnoidu strojuo vastah. Mustelgammo moizie kui on: "Voljnostj", "Derevnja", "Tshaadajeval", i monet muut. Nämien stihoin periä ollus Pushkin työtty silkah Sibierih, no toljko hänen puolistajien kavotji silkku muutettih juugah päi kunne händy i työttih.

Täh aigah Pushkinin suuri poemu "Ruslan i Ljudmila" kudai oli täh aigoih petshatispäi tulluh andau suuren petshatleenien sovremenniekkoih kudamat nähtäh siit demokratitsheskoloi ideiloi. Maijankuun 6 päivy 1820 Pushkin työttih silkah Jekatirinosvaljah genjerualan Inzovan käskiettäväksi. Tänne tulduo Pushkin rodjih boljnoiksi. Sie löydi händy Rajevskoin pereh i hlobotshi Pushkinie ottua keral Kavkazah i suaduo luvan Pushkin piäsi kävymäh Kavkazah i Kriimah. Kriimaspäi häi meni sen samaizen genjerualan käskiettäväksi Bessraabieh Kishnevin linnah. Siepäi vähästy myöhembäh häi piäzi Odessah, kus händy azetettih grafan Vorontsovan käskiettäväksi.

Kävelyksis olles Pushkin kirjuttau äijän hyvie proizvedeenieloi. Niis voizimmo mainita vaikui erähie, kui sanammo: "Kavkazkoi plenniekku", "Tshiganat", "Bahtshisaraiskii fontan", i vie muudu.

Odessah tulduo ei kohettu Pushkinin elämizet i ruavot. Tiettäväine ne duumat i ne proizvedeeniet kudamat oli kirjuttanuh Pushkin nostettih Vorontsovaspäi Pushkinih nähte vihua i häi kaiken aigua ahtisteli Pushkinie, otnosiihes häneh kui pieneh tshinovniekkah. Vorontsov kirjutteli donesenieloi Peterburgah i sai Pushkinih nishkoi uuzie repressieloi. Pushkinie työttih silkah gluhoih kyläh Mihailovskoih, kudai oli silloizes Pskovkois gubernjies.

Mihailovskois Pushkin oli usilennoin nadzoran alaine. Häi olles kyläs izpolzsuitshi yhtevytty krestjuanoin ker, shtobi parembi tunnustuo venjalaizeh rahvahan elaigah. Siezhe häi usilleno izutahitshoi istooreidu. Kirjuttau suuren istoritsheskoin trageedien "Boris Godunov", kudai on yksi Pushkinin parahimbis proizvedeenielois. Siezhe häi kirjuttau erähie kohtie suures proisvedeenies "Jevgenij Onegin".

Dekabrjankuun 14 päivy vuuvvennu 1825 oli snameniitoi dekabristoin vostaanie. Prestolal astui uuzi imperuatoru Nikolai pervoi. Sledtshvien aigah nähtih miittuine znatsheenie silloi oli Pushkinin proizvedeenieloil i tsuari käski Mihailovskois päi Pushkinin tuuvva hänen luo Moskovah, shtobi sen kavotji obesvredjie Pushkinin proizvedeenieloin znatsheeniedu.

Pushkin ei kieldänyh tsuarin ies omua sotshustviedu dekaristoih nähte. Hotjo tsuari azetti händy pahoih usloovieloih, yksikai Pushkin ei heittänyt tsuarin vihuandua i kaikkie sidä tsuarin dvoran shaikkua. Omat polititsheskoit ideualat häi pidi elaijan loppuhsah.

Kaikes repressies i muus nadzoras huolimattah Pushkinin proizvedeeniet suadih oma jalansija meijän muas i ei vaikui Venjal, no i muijal. Pushkinin proizvedeeniet oldih napruavitut vaikui yhtel hänen proizvedeenieloin arvos pidäjäl, se oli rahvahal. Hänen narodnostji i relailistisheskoi soderzhaanie proizvedeenielois sai oman kannatuksen rahvahan keskes.

Vuuvvennu 1830 Pushkin piäzi Boldinon kyläh Nizhegorodskoih gubernjieh, kus olles häi loppou oman suuren proizvedeenien "Jevgenii Onegin" kudamua häi oli kirjuttanuh piäl seitsemen vuuvven. Tiä häi vie kirjutti äijän muuloi proizvedeenieloi.

Fevraljankuus 1831 Pushkin meni naimizih Natalja Gontsharovan kel i kodvaizen proijittuo häi muuttau elämäh Peterburgah. Silloi poettu sai jo polnoin zrelostjin no kai hänen silloine elaigu, nadzoru, mutshoin svetskoi elaigu i muut ei annettu hänel polnoidu vozmozhnostjie hänen literaturnoil ruavol. Hänel himoitteli piästä kyläh, no tsuari ei laskenuh händy.

Nämih aigoih olluot holernoit buntat, da vie jällettäväh olluot krestjanskoit vostaaniet azetettih Pushkinie vostaanieloin izutshaitshuksen himoh i häi nämin vuozin kirjuttau kniigat "Pugatshevan istoorie" "Kapitanskaja dotshka" i "Dubrovskij". Nämih aigoih häi kirjuttau i yhten parahimbis proizvedeenielois "Pikovaja daama".

Vuuvvennu 1834 tsuari andoi Pushkinil kamer-junkkerin tshiinun. Tämä oli unizsiiteljnoi Pushkinih nähte. Pushkinin nimi liikui jo ymbäri muan i muis mualois i oli hänelleh 35 vuottu, a tämä tshiinu annettih nuoril aristokruatoil i tämä tshiinu objazuitshi olemah kaikis dvoran unizjiteljnolois seremonielois.

Pushkinie vastah kävyi torua tsuari i kai dvora. Pushkinin mutshoin jälles käveli i nahaljno uhaazhivaitshi poshljakku ofitsieru rashku Dantes. Heijän keskel kehitettih konfliktua laskemal kaikemoizie spletnjoi i muudu paginoi. Täl tavoil hyö tahtottih jälgimäi hävittiä poettu. Laittih moine obstanovku konzu Pushkinin i Dantesan välil rodjih duel. Täs ammundas, kudai oli janvarjankuun 27 päivy 1937. Dantes smerteljno ruanitshi Pushkinin i janvarjankuun 29 päivy, uuttu luguo myö fevraljankuun 10 päivy Pushkin kuoli.

Pushkinin kuolendu rodjih natsionaljnoiksi gorjaksi. Tämä on yksi petshaljnoimbis kohtis meijän rahvahan elaijas. Ei tädä gorjua tsuari andan pidiä, vai peitotshi zhandarmat viedih Pushkinin ruuhi iäreh linnas Mihailovskoih i sie peitotshi rahvahas kalmattih.

Pushkinin tvortshestvu jai meijän omaksi. Pushkinin proizvedeenieloi lugietah kai miän rahvas. Pushkin on meijän sovremenniekku i hänen proizvedeenieloi meijän rahvas ljuubitah.

1837— A. S. Pushkin —1937

KUVASSA: "Feodorin murha" ("Boris Godunovista"). Taiteilija Korozin maalaus. (Sojuzfoto)

KULTTUURIN SUURET MESTARIT A. S. PUSHKINISTA

M. GORJKIJ

"Runoilija, jota etevämpi ei tähän päivään mennessä ole ollut kukaan"

"...ENNEN KAIKKEA Pushkin oli ensimmäinen venäläinen kirjailija, joka kiinnitti huomiota kansan luomistyöhön ja otti sen kirjallisuuteen, väärentämättä — "kansanomaisuuden" valtiollisen aatteen eduksi, — hovirunoilijain ulkokultaisten tendenssien eduksi, — hän väritti kansanlaulun ja tarun kykynsä loistolla, mutta jätti niiden sisällön ja voiman muuttumattomiksi.

Ottakaa satu "Papista ja renki Baldasta", "Kultaisesta kukosta", "Tsaari Saltanista" jne., näissä saduissa Pushkin ei peitellyt kansan pilkallista ja kielteistä suhtautumista pappeihin ja tsaareihin, ei hämännyt vaan päinvastoin kuvasi vielä terävämmin..."

"... NIINKAUAN kuin Pushkin kulki romantismin polkua, joka oli tallattu ennen häntä, hän jäljitteli ranskalaisia, Byronia, Batjushkovia, Zhukovskia — yhteiskunta, joka huomasi hänen erinomaisen kykynsä ja arvioi korkeaksi uusien runojen musiikin, kiitti runoilijaa. Mutta niin pian kun hän nousi jaloilleen ja alkoi puhua puhtaalla venäjänkielellä, kansan kielellä, alkoi ottaa kirjallisuuteen kansan motiiveja, tavallista elämää, alkoi kuvata elämää realisesti, yksinkertaisesti ja oikein — niin yhteiskunta alkoi suhtautua häneen ivallisesti ja vihamielisesti, tuntien hänessä ankaran tuomarin, venäläisen mauttomuuden, tietämättömyyden ja orjuuden, julmuuden ja vallan edessä orjamaisen ryömimisen puolueettoman todistajan".

"... HÄNEN KOHTALONSA on aivan samanlainen kuin jokaisen sellaisen suuren henkilön kohtalo, jonka historia on pannut elämään vähäpätöisten, typerien ja omanvoitonhimoisten ihmisten keskuudessa — muistakaamme Leonardo da Vinci ja Michelangelo Pushkin on Venäjän kirjallisuudelle samanlainen suuruus, kuin Leonardo europalaiselle taiteelle. Meidän on osattava eroittaa hänestä se, mikä hänessä on satunnaista, se, minkä selvittävät ajan olosuhteet ja henkilökohtaiset, perityt ominaisuudet — kaikki aatelinen, kaikki väliaikainen — se ei ole meidän, se on vierasta ja meille tarpeetonta.

Mutta nimenomaan silloin, kun me heitämme kaiken tämän sivuun — nimenomaan silloin nouseekin eteemme suuri venäläinen kansanrunoilija, kauneudellaan ja viisaudellaan lumoavien satujen luoja, ensimmäisen realistisen romaanin "Jevgenij Onegin" tekijä, parhaimman historiallisen draamamme "Boris Godunov" tekijä, runoilija, JOTA ETEVÄMPI EI TÄHÄN PÄIVÄÄN MENNESSÄ OLE OLLUT KUKAAN ENEMPÄÄ RUNON KAUNEUDESSA KUIN TUNTEIDEN JA AJATUKSEN ILMAISEMIS-VOIMASSAKAAN, RUNOILIJA — SUUREN VENÄLÄISEN KIRJALLISUUDEN ESI-ISÄ".

(GORJKIN kirjoituksesta suunniteltuun teokseen "Kirjallisuuden historia kansalle".)

Kansojen runoilija

Lahjoiltaan Pushkin oli tavattoman monipuolinen: runoilijana häntä venäläisistä runoilijoista kukaan ei ole voittanut, proosan alalla hän on mestari, joka antoi sysäyksen Venäjän uudemman kirjallisuuden kehittymiselle, kriitikkona hän on syvällinen ja terävä, dramaturgina hän Boris Godunovillaan saavutti sellaisen voiman, että koko Venäjän draamakirjallisuudessa ei toista niin jylhää, toimintarikasta, väkevää draamaa syvästi piirrettyine henkilöluomuksineen ole, kääntäjänä hän oli mainio ja oltipa hän esiintyäkseen memuaristina tahi minkä kirjallisuusalan harjoittajana tahansa, hän saavutti aina suuren mestaruuden.

Tämä ensiksikin siksi, että hänen synnynnäiset lahjansa olivat suunnattomat, toiseksi siksi, että hän hankki tavattoman laajan sivistyksen mitä erilaisemmilla aloilla, kolmanneksi siksi, että hän teki luomistyötään suurella hartaudella ja perinpohjaisuudella, pyrkien lakkaamatta kehittämään venäläistä kirjallisuutta, ei jäljittelemään, vaan "saavuttamaan ja sivuuttamaan".

Runoudessaan Pushkin ei lainkaan tyydy siihen, mitä ennen häntä oli saavutettu. Kriitillisesti suhtaantui hän maailman kirjallisuuden suurmestarienkin saavutuksiin ja vaikka otti runsaasti vaikutusta sekä Byronilta, että Voltairelta, hänen tuotteensa eivät missään määrin omaa jäljittelevää luonnetta.

Me rakastamme Pushkinia hänen nerokkuutensa, rohkeutensa, vapauden rakkautensa, älykkyisyytensä vuoksi. Me rakastamme senvuoksi Pushkinia, että hänen runoudessaan ei ole tuollaista tyhjää soinnuttelua, joka muistuttaa "sileätä, tyhjää talvista tietä", vaan se on aina elävää, syvällistä, täyteläistä ja siinä ohella tavattomassa määrässä rytmirikasta, sointuvaa, lennokasta, aivan äärimmäisen joustavaa. Tuntuu kuin joustavuudessa, rikassisältöisten sanojen juoksutuksessa hänen runonsa olisivat saavuttaneet "saavutettavan rajat".

Poliittisten epigrammien älykkyys, rohkeus, satiirin purevaisuus vaikuttavat aina virkistävästi, herättävät hyvätuulisuutta. Joskus hänen epigramminsa saavat rohkean raisuuden. Niin monen omahyväisen tyhmyrin ja karjeristin hän on ikiajoiksi naulannut häpeäpaaluun, ja kun jos kuolematon runoilija kenet häpeäpaaluun naulaa, ei häntä enää kukaan kykene siitä vapauttamaan.

Pushkin käsitteli mestarillisesti kansansatuja ja, kuten tunnettua, näiden satujen kärki on aina tähdätty pappeja ja tsaareja vastaan, kuten kansansaduissa tavallisesti. Tämä on yksi syy, miksi me Pushkinista niin pidämme.

Sitten se elämänilo, mitä Pushkinin tuotanto tulvehtii. Monissa lauluissa, runomittaisissa kirjeissä, tervehdyksissä tämä elämänilo pursuaa esiin kuin kuohuva viini maljasta, ja tämä on sitäkin ihmeellisempää, kun me tiedämme, että Pushkinia vainottiin ja vartioitiin tsaarihallituksen taholta kuin vihollista ikään. Tsaari itse sensuroi kirjailijan kaikki tuotteet ja hänen tuomionsa tietenkin olivat vailla oikeuden mukaisuutta ja halua edistää kirjailijan työtä.

Elämänilon erinomaisena ilmaisuna Gorjkij kirjoituksessaan Pushkinista toi Bacchuslaulun, joka kuuluu:

Miksi jäi humu riemuisa pois?
Nyt soi sävel Bacchuksen rento!
Eläköön yhä neitonen hento
Ja vaimokin nuori, ken lempeä soio!
Te säihkyvät maljat jo juokaa!
Ja viinihin vaan
Te kuohuavaan
Nyt sormusten painua suokaa!
Me maljamme nostamme, kerralla juomme
Ja muusoille, järjelle kunnian suomme!
Sä liekehdi, aurinko vaan!
Kuin lamppu, mi himmeäks jääpi.
Kun aamu luo ruskotustaan,
Valeviisaus hiipuu ja häilähtääpi
Eess' järjen, mi kuolla ei vois.
Siis eläköön päivä, yö menköhön pois!

Lyseotoverilleen Puschinille (myöhemmin dekabristina karkoitettu Siperiaan), Pushkin kirjoitti elämäniloisen nimipäiväkirjeen runomitassa, joka loppuu seuraaviin säkeisiin:

Suo luoja, seurassamme,
Kun saapuu sadas maij,
Kun peittää kulmiamme
Jo hopee, sanon kai
Ma sulle, sulle runossamme:
No, malja täyteen, vai?
Kas riemu hautaan asti
Meit käyköön seuraten,
Me kuollaan rattoisasti,
Soi kilke maljojen.

Kirje Wulfille, joka myös on runomittainen, samoin uhkuu runsasta elämäniloa, oikeata Anakreonin elämää, jota Pushkin ihaili.

Mutta nämäkään tilapäisrunot, iloiset soinnahtelut eivät ole vailla sisäistä rikkautta, ne eivät suinkaan vaikuta siltä, että Pushkin ihailisi henkisesti tyhjän joutilaan aatelisluokan rappeuttavaa remuilua. Ei, Pushkinilla näissä elämänriemua ilmaisevissa runoissa myös samalla on sisäistä ryhtiä ja elämän monipuolista sisällysrikkautta.

Pushkin on meidän elämänriemuisen aikakautemme onnellisten kansalaisten sukulainen, hän rikastuttaa meitä kulttuuriperintönsä suurilla rikkauksilla, hän on saanut todellisen kansanrunoilijan maineen, sillä häntä lukee aivan liioittelematta koko kansa, satamiljoonaiset joukot.

JALMARI VIRTANEN.

KUVASSA: I. I. GNEDITSH, V. A. ZHUKOVSKIJ, A. S. PUSHKIN ja I. A. KRYLOV v. 1832. (Taiteilija Tshernetsovin maalaus). (Sojuzfoto)

KULTTUURIN SUURET MESTARIT A. S. PUSHKINISTA

V. BELINSKIJ

"Pushkinilla oli maailmankuulu luomisvoima"

"... EI YKSIKÄÄN VENÄLÄISISTÄ RUNOILIJOISTA voi olla nuorison kasvattajana ja nuoren tunteen muovaajana siinä määrin kuin Pushkin. Hänen runoudelleen on vierasta kaikki fantastinen, haaveellinen, valheellinen, aaveellis-ideaalinen; se on läpeensä todellisuuden läpitunkema; se ei laita elämän kasvoille valkomaalia ja punaa, mutta näyttää elämän sen luonnollisessa, todellisessa kauneudessa; Pushkinin runoudessa on taivas, mutta se lävistää aina maata ..."

*

"... EI YHDELLÄKÄÄN RUNOILIJALLA ole ollut venäläiseen kirjallisuuteen niin monipuolista, voimakasta ja hedelmällistä vaikutusta. Pushkin tappoi Venäjällä ranskalaisen valeklassillisuuden laittoman herruuden, laajensi runoutemme lähteitä, suuntasi sen elämän kansallisiin aineksiin, osoitti lukemattomia uusia muotoja, teki sen ensi kertaa venäläisen elämän ja venäläisen samanaikaisuuden ystäväksi, rikastutti aatteilla, uudestiloi kielen siinä määrin, että lukutaidottomatkaan eivät enää voineet olla kirjoittamatta hyviä säkeitä, jos tahtoivat kirjoittaa ..."

*

"... HÄN KUULUU HEIHIN — (europalaisiin runoilijoihin — toim.), niinkuin Venäjä Europaan, ja europalaiset runoilijat häneen, niinkuin Europa Venäjään. PUSHKINILLA OLI MAAILMANKUULU LUOMISVOIMA; muodon puolesta hän on kilpailija mille runoilijalle tahansa maailmassa, mutta sisältöön nähden tietenkään ei häneen ole verrattavissa yksikään maailmankuuluista runoilijoista, jotka ovat heijastaneet ihmiskunnan yleismaailmallis-historiallisen kehityksen hetkeä ..."

(V. BELINSKIN teokset, VI ja VIII nide, Soldatenkovin ja N. Schepkinin julk., v. 1860.)

N. A. DOBROLJUBOV

"... Ennen Pushkinia kaikesta luonnollisesta tunteesta ja tavallisten esineiden kaikesta kuvaamisesta pois kääntyminen ulottui niin pitkälle, että itse luontoa pyrittiin vääristelemään sivistyneen yleisön turmeltuneen maun mukaan. Pushkin pitkän aikaa herätti suuttumusta rohkeudellaan — löytää runous ei esineen kuvitellusta ideaalista, vaan itse esineestä, sellaisenaan. Mutta hänen kykynsä voima, taito vaistota, siepata ja esittää esineiden luonnollinen kauneus — voitti haaveilijoiden hurjan itsepintaisuuden ja tässä realismiin lähentymisessä luonnossa on Pushkinin mitä suurin kirjallinen ansio". (Nide II, sivu 577.)

V. KIRPOTIN

Suuri venäläinen runoilija

A. S. Pushkin

Marxismi-leninismi opettaa meitä vaalimaan menneisyyden kulttuuriperintöä. Lenin kirjoitti, ettei voi olla kommunisti, ellei ole omaksunut ihmiskunnan koko kehityksen luomaa kulttuuria. Enemmänkin, nykyään, jolloin kapitalistisessa maailmassa useat maat joutuvat fasismin sorron alla kulttuurin raakalaistumiseen, vain me, sosialistisen Sovettimaan ihmiset ja koko maailman taisteleva proletariaatti olemme niiden kallisarvoisten tieteen, kulttuurin ja taiteen lahjojen todellisia säilyttäjiä, jotka ihmiskunta on koonnut menneiden vuosisatojen aikana.

Yhtenä maailman kirjallisuuden kaikkein huomatuimmista ilmiöistä on Pushkinin runous. Pushkin lopullisesti muodosti Venäjän kirjakielen. Hän on Venäjän uuden kirjallisuuden luoja. Ennen Pushkinia venäläiset kirjailijat, jotka suurelta enemmistöltään olivat aatelisia ja aristokraatteja, kirjoittivat sellaisella kirjakielellä, joka oli täynnä kirkkoslaavilaisia sanontoja, mytoloogisia käsitteitä ja ulkomaisille kielille ominaisia käänteitä. Tämä kieli oli joukoille huonosti ymmärrettävää tai eivät ne sitä ymmärtäneet lainkaan. Se erosi jyrkästi kansankielestä.

Pushkin lähensi kirjakielen kansanjoukkojen puhekieleen. Kielen lakeja hän ei opiskellut korkealentoisista retoriikoista, vaan venäläisiltä talonpojilta, yksinkertaisilta venäläisiltä ihmisiltä. Lapsuudessa hän kävi Moskovan kansanhuveissa, täysi-ikäisenä miehenä hän talonpoikaispukuun puettuna kävi markkinoilla, jumalanpalveluksissa, kuunnellen Moskovan ehtoollisleipäin valmistajain puhetta, syventyen Venäjän puhekielen lakeihin ja omaksuen sen rikkaat kielivarat.

Aivan lapsuudesta asti Pushkin ammensi ahneesti luomistyötään varten Venäjän kansanrunouden mitä rikkaimmista lähteistä, jonka hän tunsi täydellisesti. Lopputuloksena Pushkin loi, tai oikeammin sanottuna, lopullisesti muovasi erinomaisen kirjakielen — täsmällisen, vivahteista rikkaan, kaunopuheisen kielen, joka kykenee ilmaisemaan minkä vaikean käsitteen tahansa yleisesti ymmärrettävässä muodossa, kielen, josta on tullut välttämätön jokaiselle venäjää kirjoittavalle Pushkinin jälkeen. Hänelle oli vastenmielistä kirjallisuuden kaunopuheinen mahtipontisuus, joka oli kaukana kansasta. Pushkin pyrki siihen, että sanonnat olisivat yleisesti ymmärrettäviä, kaikille käsitettäviä, täsmällisiä ja lyhyitä. Hän kirjoittikin näin: "Täsmällisyys ja lyhyys, siinä proosan ensimmäiset ansiot. Se vaatii ajatuksia ja ajatuksia — ilman niitä eivät loistavat sanonnat merkitse mitään".

Tämä sääntö on yhä vieläkin aktuaalinen. Aktuaalinen ei ainoastaan sovettikaunokirjallisuudelle, vaan myöskin kaikille sovettikirjailijoille, kirjoittakootpa he mistä teemasta tahansa. Tänään tämä sääntö on sovellutettavissa myöskin agitatsioomme ja propagandaamme, jotka saavuttavat päämääränsä vasta sitten, kun niiden aatteiden rikas sisältö on puettu täsmälliseen, lyhyeen ja yleisesti ymmärrettävään muotoon.

PUSCHIN VIERAANA PUSHKININ LUONA MIHAILOVSKISSA. (Taiteilija Ge'n maalaus) (Sojuzfoto)

* * *

Pyrkimys kielen yksinkertaisuuteen ja kansanomaisuuteen oli Pushkinilla mitä läheisimmin sidottu taisteluun realismin puolesta kirjallisuudessa. Silloin, kun Pushkin aloitti kirjallisen toimintansa, kirjallisuudessa vallitsivat valeklassikkojen ja romantikkojen teoriat. Pushkin ensimmäisenä nosti realismin lipun Venäjän kirjallisuudessa. Hän ensimmäisenä käänsi samaan aikaan eläneiden kirjailijoiden katseet Venäjän ja Europan muiden maiden silloiseen todellisuuteen ja realiseen menneisyyteen.

Hänen ajalleen ihmeteltävällä rohkeudella hän toi kirjallisuuteen näytteitä maaorjatalonpojista, eikä sitäpaitsi ainoastaan rauhallisista, alistuvaisista, vaan myöskin sortajiaan vastaan kapinaan nousseista. Nikolai I ja aristokraattisen yhteiskunnan kauhuksi hän antoi Jemeljan Pugatshevista sen jälkeen voittamattoman kuvan, joka oli piirretty ilmeisellä myötätunnolla. Pushkin löysi sankarinsa yhteiskunnallisten tikapuiden alimmilta portailta, pikkuvirkamiesten keskuudesta ("Stantsionnyj smotritelj"), käsityöläisten keskuudesta ("Grobovschik"), eikä yksistään silloisen kirjallisuuden tavallisten persoonien keskuudesta. Tsaareihin, aristokraatteihin, aatelisiin, sotapäällikköihin, sotilashenkilöihin ja hovimiehiin hän katsoi niin riippumattomasti, niin vapaasti, että hänen kynänsä alla he saivat totuutta vastaavan realisen muodon.

Näiden neroutensa ominaisuuksien takia Pushkin joutui paljon kärsimään sensuurin puolelta. Esimerkiksi on tunnettua, että tsaari vaati "Boris Godunovin" — tuon Venäjän kirjallisuuden nerokkaimman draaman — uudestimuokkausta ja että tsaarin tyytymättömyyden takia se ei voinut pitkään aikaan ilmestyä. Tunnettua on, että Nikolai I ei laskenut painoon nerokasta runoelmaa "Mednyj vsadnik", joka julaistiin vasta runoilijan kuoleman jälkeen vääristelevine korjauksineen, jotka Zhukov oli tehnyt tsaristisen sensuurin painostuksesta.

Pushkinin aikojen hallitsevat luokat pelkäsivät totuutta. He pyrkivät hämäämään todellisuuden ristiriitaisuudet, he pyrkivät näyttämään todellisuuden taiteessa koristellussa ja illusoorisessa muodossa. Mutta Pushkin asettui rohkeasti päin todellisuutta ja sen raskaita ristiriitoja, sen kärkeviä konflikteja, esittäen ne mahtavalla siveltimellään.

Pushkinin realismi oli uusi ja syvästi progressiivinen ilmiö. Se oli mitä kiinteimmin sidottu Pushkinin poliittiseen vapauden rakkauteen, maaorjuusvastaisiin pyrkimyksiin ja humanismiin.

Kirjoituksessaan "Hertzenin muistolle" Lenin puhuu seuraavalla tavalla sukupolvien ja luokkien vaihtumisesta XIX vuosisadan Venäjän vallankumousliikkeen historiassa:

"Junliessamme Hertzeniä, me selvästi näemme kolme sukupolvea, kolme luokkaa, jotka toimivat Venäjän vallankumouksessa. Alussa olivat aateliset ja tilanherrat, dekabristit ja Hertzen. Suppea on näiden vallankumouksellisten piiri. Kauhean kaukana ovat ne kansasta. Mutta heidän asiansa ei ole mennyt hukkaan. Dekabristit herättivät Hertzenin. Hertzen kehitti vallankumouksellisen agitatsion.

Siihen tarttuivat, sitä laajensivat, lujittivat ja karkaisivat porvaris-vallankumoukselliset, alkaen Tshernyshevskistä ja päättyen "Narodnaja Voljan" sankareihin. Taistelijain piiri tuli laajemmaksi, niiden yhteys kansaan läheisemmäksi. "Tulevan myrskyn nuoret perämiehet" — nimitti heitä Hertzen. Mutta se ei ollut vielä itse myrsky.

Myrsky, se on itse joukkojen liikettä. Proletariaatti, ainoa loppuun saakka vallankumouksellinen luokka, nousi niiden johtoon ja ensimmäisen kerran nostatti miljoonat talonpojat avoimeen, vallankumoukselliseen taisteluun. Myrskyn ensimmäinen rynnistys oli v. 1905".*)

Pushkin syntyi ja kasvoi aatelisessa keskuudessa. Aatelisten valtava enemmistö oli silloinkin taantumuksen tuki, sitkeästi puolustaen itsevaltiutta ja maaorjuutta. Mutta maaorjatalonpoikain tyytymättömyyden painostuksesta ja länsi-europalaisen progressiivisen valistuksen vaikutuksesta aatelisten keskuudessa löytyi XIX vuosisadan ensimmäisellä neljänneksellä etumaisia ihmisiä, jotka käsittivät perinpohjaisten muutosten välttämättömyyden maassa. Tällaisia olivat ennenkaikkea dekabristit, joista Lenin puhuu ylläesitetyssä sitaatissa.

Dekabristit nousivat itsevaltiutta vastaan. Eräät heistä eivät poliittisessa ohjelmassaan menneet perustuslaillisen monarkian vaatimusta pitemmälle, toiset kirjoittivat lippuunsa tasavallan vaatimuksen, mutta kukaan heistä ei enää halunnut sopia Venäjän itsevaltiaiden aasialaisen despotismin kanssa. Dekabristit pitivät välttämättömänä maaorjuuden hävittämistä. He taistelivat valistuksen puolesta, sivistymättömyyttä vastaan, kirkon pimeydenvaltaa vastaan. Dekabristit muodostivat salaisen yhdistyksen, jonka päämääränä oli saavuttaa vaatimuksiensa toteuttaminen väkivaltaisin, vallankumouksellisin keinoin.

Dekabristien kapina tapahtui joulukuussa v. 1825, hetkellä, jolloin valtaistuimelle astui Nikolai I Aleksanteri I kuoleman jälkeen. Dekabristien liike tukahdutettiin, mutta, kuten Lenin kirjoitti, "... heidän asiansa ei mennyt hukkaan".

Luomistyönsä ensimmäisellä puoliskolla Pushkin monipuolisesti ja voimakkaasti kuvasi dekabristien liikkeeseen yhdistynyttä poliittista vapaudenrakkautta. Eräässä nuoruuden aikaisista runoistaan hän kirjoitti profeetalliset rivit:

Sä usko, veikko, loistamaan
Käy onnen tähti, — huomenkoihin
Venäjä herää unestaan,
Ja itsevalta raunioihin
Kun sortuu, meitä mainitaan.

Hän raivokkaasti ruoski itsevaltiutta. Oodissa "Voljnostj" hän kirjoitti:

Sä konna itsevaltias,
Mä vihaan valtaistuintasi,
Mä riemuitsen sun tuhostas
Ja toivon kuoloon lapsiasi.
On osas kansan kirous,
Tuot maailmaan sä kauhistusta,
Oot luonnon tahrapilkku musta
Ja jumalalle soimaus.

Hän kutsui kapinaan:

"Voi tyrannit, te vaviskaatte!
Mut orjat, uskallusta saatte
Kai vihdoin nousta kapinaan!"

Lukuisissa epigrammeissa hän pilkkasi tsaareja, suosikkeja, ministerejä, ylimyksiä ja taantumuksen kirkollisia henkilöitä.

Pushkin odotti ja uskoi, että hänet innostuttanut poliittisen vapauden ihanne pian toteutuu. Mutta Pushkinin toiveiden ei ollut sallittu toteutua. Hän joutui kärsimään raskaan poliittisen pettymyksen. 20-luvun vallankumouksellinen nousu tuli kaikkialla lyödyksi — sekä Lännessä että Venäjällä.

20-luvun ensimmäisen puoliskon vallankumouksellisen liikkeen tappio Europassa ja dekabristien liikkeen tappio Venäjällä tekivät Pushkiniin sangen suuren vaikutuksen. Hänelle ominaisella realismilla ja terveellä asioihin katsomisella hän käsitti, että hänen aikanaan ei ollut olemassa sellaisia aktiivisesti toimivia voimia, jotka olisivat voineet kukistaa itsevaltiuden.

*) V. I. Lenin, Kootut teokset, nide XV, siv. 468.

(Jatkuu seuraavalla sivulla.)

A. S. Pushkin

KULTTUURIN SUURET MESTARIT A. S. PUSHKINISTA

N. G. TSHERNYSHEVSKIJ

"Runoutemme todellinen isä"

Ennen Pushkinia Venäjällä ei ollut tosirunoilijoita; venäläinen yleisö tunsi runoutta vain kuulopuheiden mukaan, käännöksinä tai heikkoina kokeiluina, joissa runouden kipinät sammuivat retoriikan pyörteisiin tai ulkoisen kylmän silostelun jäihin. Pushkin antoi meille ensimmäiset taiteelliset teokset äidinkielellä, tutustutti meidät ennen häntä tuntemattomaan runouteen. Tähän pääasiallisesti perustuu hänen ensimmäisten teosteusa valtava menestys. Toinen hänen herättämänsä innostuksen syy oli siinä, että nuoruuden viehättämänä, Pushkin lämmitti ne oman elämänsä lämmöllä, mikä ei ollut vieras vuossadan pyrkimyksille, ja oli vississä määrin viehättävää myös silloiselle yhteiskunnallemme.

...Pushkinin taidenero on niin suuri ja mainio, että vaikka pelkällä muodolla ehdottoman tyydyttämisen kausı on jo mennyt meiltä ohi, niin me emme vieläkään voi olla viehättymättä hänen luomuksiensa ihmeelliseen taiteelliseen kauneuteen. Hän on runoutemme todellinen isä, hän on esteettisen tunteen ja rakkauden kasvattaja jaloihin esteettisiin nautinnoihin venäläisessä yleisössä, jonka joukko erittäin huomattavasti lisääntyy hänen ansioista — kas tässä on hänen oikeutensa ikuiseen kunniaan Venäjän kirjallisuudessa.

(Kootut teokset, GIZ, 1934, sivu 242.)

N. V. GOGOLJ

"Muutama sana Pushkinista"

"Pushkinin nimen yhteydessä valtaa heti mielen ajatus Venäjän kansallisesta runoilijasta. Todellakin, ei yksikään meidän runoilijoistamme ole häntä korkeammalla, eikä ketään voida suuremmassa määrin nimittää kansalliseksi; tämä oikeus ehdottomasti kuuluu hänelle. Hänessä aivankuin sanakirjassa oli kielemme koko rikkaus, voima ja joustavuus. Hän enemmän kuin muut, hän kauemmaksi siirsi sen rajat ja laajemmin näytti sen koko laajuuden.

Pushkin on venäläisen hengen erinomainen ilmiö ja ehkäpä ainoa ilmiö: hän on venäläinen ihminen sen lopullisessa kehityksessä, jollaisessa se ehkä ilmaantuu 200 vuoden kuluttua. Hänessä venäläinen luonne, venäläinen henki, venäjän kieli, venäläinen luonnepiirre, heijastuivat yhtä puhtaana, yhtä puhtaassa kauneudessaan, jollaisessa heijastuu maisema optillisen lasin mykevällä pinnalla..."

Pushkinin hauta Mihailovskissa.

(Sojuzfoto)

A. S. Pushkin

MAASEUTU

Nyt sua tervehdän, sä seutu hiljainen,
Työn, elon rauhaisan ja innostuksen kehto,
Miss' päivieni vuo nyt virtaa salainen
Ja onnen, uinailun on lehto!
Oon sun: mä vaihdoin nyt tuon Kirken palatsin,
Sen saastan kemuineen, sen leikit, harhakuvat
Jo rauhaan peltojen ja metsän kuiskeihin,
Miss' elo vapaa on, ja mietteet rauhoittuvat.
Oon sun: niin rakas, vilpoinen
On puisto kera kukkiensa,
Ja niitty tuoksuvine heinäkekoinensa,
Kun puro solisee siel' alla pensaitten.
Ja kuvat eteeni käy elävät ja selvät:
Nään tuolla päilyvän mä kahden järven seljät,
Ja kalapurjeenkin nään joskus ulapalla,
Ja järvein takana nään mäet, pellot, salot,
Etäällä yksinäiset talot,
Ja karjalaumatkin nään käyvän rantamalla.
Nään tuulimyllyjä ja riihet, kaskipalot:
Työn, kylläyden on jäljet kaikkialla!
Mä touhun kahlehista vapahana täällä
Autuuden todessa ehk' opin tuntemaan
Ja vapain sydämin lakia palvomaan,
Myös vaiti olemaan — lie joukot nurkupäällä,
Ja pyyntöön vastaamaan myös osaa ottaen.
Sen osaa kadehdi ma en,
Ken, roisto, loistaa suotta suuruudessa.
Vuossatain oraakkelit, teiltä kyselen!
Seudussa tässä hiljaisessa
Selvemmin kuulen teidän vastauksen.
Se karkoittaapi veltokkuuden,
Se innon työhön herättää.
Ja teiltä saadun aatteen uuden
Jo sydän herkkä kehittää.
Vaan aatos kauhea nyt synkistyttää mielen:
Vaikk' vainiot ne kukkivat,
Niin ihmisystävällä suru salpaa kielen,
Kun jäljet raakuuden hän näkee tuhoisat.
On turhaa pyyntö, kyyneleetkin:
Loi tänne kohtalo vain villin herruuden,
Mi tuhoo ihmiset, lain hylkäs, ihanteetkin,
Jo ruoskan avulla nyt otti ryöstäen
Maamiehen kaiken työn ja omaisuuden, ajan,
Ja raipan uhalla tääll' köyry selkä kastuu,
Kun laiha orjuus vaan nyt vieraan auraa astuu
Vaolla tylyn omistajan.
Iestä hautaan saakka kaikki kantavat;
Kaikk' toiveet, taipumukset syömeen salaten
Tääll' neidot nuoret kukkivat
Vain tyydykkeeksi roistoin himojen;
Ja rakkaat apurit jo vanhain isien,
Nuo pojat nuoremmat, työn turva vanhojen,
Jo kodin jättävät ja luovat lisää uutta
Taas laumaan rääkättyyn vain pihaorjien.
Oi, jospa ääneni nyt saisi kantavuutta!
Tai ehkä rintani nyt turhaan hehkuu vaan,
Ja kaunopuhujan en lahjaa saanutkaan?
Oi, veljet, näenkö mä ajan, jolloin kansa
On vapaana, ja tsaari poistaa orjuuden,
Ja isänmaatani käy ikiloistollansa
Jo valaisemaan rusko kalliin vapauden?

Suomentanut **Kaarlo Halme.**

Vastaanotto toveri M. M. Litvinovin luona Suomen ulkoministerin h-ra Holstin kunniaksi

Helmikuun 8 päivänä ulkoasiain kansankomissaari tov. M. M. Litvinov järjesti päivälliset Moskovassa vierailevan Suomen ulkoministeri h-ra **Holstin** kunniaksi.

Päivällisillä olivat läsnä: ulkomaankaupan kansankomissaari tov. **A. P. Rozenholtz**, SSSR:n finanssiasiain kansankomissaari tov. **G. F. Grinjko**, ulkoasiain kansankomissaarin sijaiset t.t. **N. N. Krestinskij** ja **B. S. Stomonjakov**, SSSR:ssä oleva Suomen lähettiläs parooni **Yrjö Koskinen**, Suomessa oleva SSSR:n lähettiläs tov. **E. A. Asmus**, Suomen ulkoministeriön poliittisen osaston tirehtööri h-ra **Pajula**, Suomen lähetystön virkamiehiä ja ulkoasiain kansankomissariaatin vastuunalaisia työntekijöitä.

Päivällisten aikana tov. **Litvinov** kääntyi h-ra **Holstin** puoleen seuraavalla puheella:

Toveri LITVINOVIN puhe

Suuren tyydytyksen tunteella minä tervehdin Teitä, Herra Ministeri, sovettihallituksen ja omassa nimessäni; tervehdin Teitä riippumattoman Suomen tasavallan ulkoministerinä, joka ensimmäisenä on käynyt pääkaupungissamme.

Teidän vierailullenne, Herra Ministeri, antaa erikoisen merkityksen Teidän maanne historia. Entisessä tsaristisessa imperiumissa, jota pidettiin kansojen vankilana, tässä luvussa myöskin Venäjän kansan, vapautta rakastava, kulttuurillaan erottautuva Suomen kansa erikoisesti tuli tuntemaan Venäjän ikeen ja sen venäläistyttämispolitiikan painon, ja luonnollisesti pyrki vapautumaan. Venäjän kansa sen kaikkein revolutsionisemman bolshevistisen puolueen muodossa oli lämpimästi myötätuntoinen tälle Suomen vapausliikkeelle. Myöskin Suomen kansa puolestaan osoitti tälle puolueelle kannatusta sen taistelussa tsaristista itsevaltiutta vastaan. Bolshevistinen puolue taisteli ei ainoastaan itsevaltiutta vastaan, vaan myöskin sen venäläistyttämispolitiikkaa vastaan ja ensimmäisenä julisti kansan itsemääräämisoikeuden. Tämän vuoksi oli täysin luonnollista, että kun tämän puolueen johdolla tapahtui suuri Lokakuun vallankumous, sovettihallituksen yhtenä ensimmäisistä toimenpiteistä oli Suomen tunnustaminen riippumattomaksi suvereeniseksi valtioksi, ja todellakin, kun Suomen eduskunta joulukuussa 1917 julisti Suomen itsenäisyyden, ei kulunut kuukauttakaan, kun sovettihallitus tämän itsenäisyyden vahvisti.

Siitä asti sovettihallitus on horjumattomasti pyrkinyt ystävyyssuhteiden lujittamiseen naapuri Suomen kanssa täydellisen kunnioituksen, yhteisten rajojen koskemattomuuden ja rauhan rikkomattomuuden perusteella.

Tämä pyrkimys löysi heijastuksensa vuoden 1920 "rauhan sopimuksessa", vuoden 1932 hyökkäämättömyyssopimuksessa, sen jatkamisessa 10 vuodeksi vuonna 1934 ja "Lontoon konferenssissa" agression määrittelemisessä ja niissä sopimuksissa, jotka sovettihallitus on allekirjoittanut. Samanaikaisesti sovettihallitus on tehnyt kaiken siitä riippuvan Sovettiliiton ja Suomen tasavallan välillä taloudellisten, samoin kuin myöskin kulttuuristen suhteiden kaikinpuoliseksi kehittämiseksi.

Yhteistoiminta kansainvälisellä areenalla rauhan lujittamisen, kollektiivisen turvallisuuden järjestämisen, kansainvälisten sopimusten kunnioituksen voimistuttamisen alalla, oması myöskin päämäärän turvallisuustunteen voimistuttamiseksi niin suurilla, kuin myöskin, erikoisesti, pikku kansoilla. Tämä toiminta valitettavasti kohtaa sitkeää vastustusta muiden voimien taholta, jotka yrittävät rikkoa rauhan asiaa, pyrkivät ikuistuttamaan sodan, avoimesti ilmoittavat, että he eivät voi käsittää sivistystä ilman kansojen keskinäistä tuhoamista, esiintyvät suurten ja pienten kansojen tasaarvoisuutta vastaan, jokaisen kansan itsenäistä olemassaolo-oikeutta vastaan. Nämä voimat ovat sitäkin vaarallisempia, koska niillä on omat agentuurinsa, omat edustajansa kaikissa maissa.

Haluan uskoa, Herra Ministeri, että Teidän vierailunne muodostuu ei vain meidän valtioittemme välisten suhteiden lujittamispyrkimyksen, vaan myöskin Sovettiliiton politiikan yleisten päämäärien ymmärtämisen ja myötätuntoisesti niihin suhtautumisen osoitukseksi. Ja jos tämä on näin, niin Teidän vierailunne ei tule olemaan tärkeä etappi vain Sovettiliiton ja Suomen välisten suhteiden edelleenkehittämisen tiellä, vaan myöskin tekee palveluksen yleiselle rauhanasialle.

Haluan vielä esittää henkilökohtaisen tyydytykseni sen johdosta, että otan vastaan Suomen ulkoministerin sen henkilön persoonassa, joka minulla on kunnia henkilökohtaisesti tuntea jo kauan ja jonka olen lukuisia kertoja tavannut Genevessä. Minä tiedän, Herra Ministeri, kuinka syvästi Te monivuotisen Genevessä oloaikananne olette omaksuneet Kansainliiton aatteet, ne aatteet, jotka Sovettihallitus haluaa nähdä mahdollisimman täydellisesti realisoituina.

Tämä antaa minulle uuden perusteen esittää varmuuden siitä, että Teidän johdollanne, Herra Ministeri, Suomen ulkopolitiikka tulee yhä enemmän olemaan samanmukainen Sovettiliiton ulkopolitiikan kanssa yhteisessä pyrkimyksessä rauhaan.

Minä kohotan maljan valtioittemme välisten lujien ja ystävällisten suhteiden kunniaksi, Suomen kansan kukoistuksen kunniaksi, Suomen tasavallan päämiehen ja kalliiden vieraidemme, Herra Ministerin ja hänen vaimonsa terveydeksi.

* * *

Vastauspuheella esiintyi herra Holsti.

Herra Holstin puhe

Herra Ulkoasiain Kansankomissaari.

Sallikaa Teitä lämpimästi kiittää minulle osoitetusta sydämellisestä vastaanotosta, sekä niistä ystävällisistä sanoista, joilla Te puheessanne käännyitte maani ja henkilökohtaisesti minun puoleeni.

Kuten Te sen jo merkitsitte, tämä vierailu, joka minulla on kunnia tehdä vanhaan Moskovan kaupunkiin, joka on rikas historiallisista muistoista, on todellakin erikoinen siinä suhteessa, että tämä on riippumattoman Suomen ulkoministerin, joka on hallituksensa virallinen edustaja, ensimmäinen vierailu suuren naapurimaamme pääkaupunkiin. Olen onnellinen, Herra Kansankomissaari, että voin käyttää hyväkseni Teidän ystävällistä kutsuanne, ja toivon, että Moskovassa oleskeluni aikana meillä tulee olemaan mahdollisuus käsitellä yhdessä maitamme kiinnostavia kysymyksiä.

Kuten Te suvaitsitte merkitä, Herra Kansankomissaari, meidän hallituksemme Suomen riippumattomuuden julistamisen jälkeen ovat solminneet suuren määrän sopimuksia keskinäissuhteiden järjestämiseksi jatkuvan ja lujan naapurisuhteen pohjalla. Sovetti-Venäjä ensimmäisenä tunnusti tämän riippumattomuuden. Ei voida olla mainitsematta siitä, että itse Vladimir Iljitsh Lenin henkilökohtaisesti luovutti Herra Svinhufvudille — Suomen historiassa yhdelle kaikkein huomatuimmalle poliittiselle toimihenkilölle ja tasavallan nykyiselle presidentille — dokumentin Suomen itsenäisyyden tunnustamisesta.

Vuoden 1920 rauhansopimus loi vuorostaan perustan poliittisten ja taloudellisten suhteittemme edelleen kehittymiselle. Minä lämpimästi toivon, että lojaalisesti kannattaen tällä tavalla säädettyjä prinsiippejä ja vilpittömästi pyrkien kehittämään niitä käytännössä, me olemme päässeet kiinteään sopimukseen kaikissa kysymyksissä, joilla naapuruussuhteemme johdosta on meille keskinäinen ensiluokkainen merkitys.

On itsestään selvää, että rauhan kannattaminen on välttämätön ehto ei vain meidän kahden maamme, vaan myöskin koko maapallon kansallisuuksien välistä hedelmällistä yhteistyöskentelyä varten.

Te, Herra Kansankomissaari, henkilökohtaisesti olette näytelleet aktiivista ja huomattavaa osaa tässä suhteessa. Monien vuosien kuluessa minulla on ollut jatkuvasti tilaisuus Genevessä todeta, minkälaisella mielenkiinnolla ja energialla Te osallistuitte Kansainliiton toimintaan, joka on kohdistettu sodan ehkäisemiseen ja pitkäaikaisen rauhan turvaamiseen.

Suomi vaatimattomuudessaan on aina täydellisesti kannattanut näitä pyrkimyksiä. Suomen historiallinen menneisyys on täynnä sotia ja kärsimyksiä. Juuri tämän vuoksi Suomen kansa kiihkeästi pyrkii siihen, että maailmassa luotaisiin sellaiset ulkoiset ehdot, jotka voisivat taata yleisen rauhan ylläpitämisen ja jotka yksistään kykenisivät turvaamaan kansoille rauhallisen kehityksen niin kulttuurisessa kuin myöskin taloudellisessa suhteessa.

Juuri tämän vuoksi Suomi omasta puolestaan pyrkii kaikilla keinoilla pitämään yllä hyviä suhteita kaikkien kansojen kanssa, mutta erikoisesti sen omien naapurien kanssa.

Herra Kansankomissaari, meidän kummatkin maamme ovat Kansainliiton jäseniä, jonka säännöt ovat yhteistyöskentelyn, yleisen rauhan kannattamisen perusta: kuten Te tiedätte, Suomi on aina tukenut tämän kansainvälisen järjestön kaikkia pyrkimyksiä, jotka on kohdistettu rauhan lujittamiseen ja kollektiivisen turvallisuuden voimistuttamiseen.

Minä kohotan maljani Sovettiliiton kaikkien kansojen ja kaikkien kansallisuuksien kukoistamisen kunniaksi ja Toimeenpanevan Keskuskomitean Puheenjohtajan Herra Kalininin terveydeksi, sekä myöskin Teidän terveydeksenne, Herra Kansankomissaari, ja rouva Litvinovan terveydeksi.

* * *

Päivällisen jälkeen oli vastaanottotilaisuus, johon osallistuivat diplomaattisen korpuksen jäsenet, Sovettiliiton marsalkat t.t. **A. I. Jegorov** ja **S. M. Budjonnyi**, laivaston ensimmäisen luokan flagmanni tov. **B. M. Orlov** ja toisen luokan komandarmi tov. **J. I. Alksnis**, TTPA:n korkeimpaan komentajistoon ja päällystöön kuuluvia henkilöitä, sovettivirastojen johtajat ja sovettiyhteiskunnallisuuden edustajat (TASS).

Suuri venäläinen runoilija A. S. PUSHKIN

(Jatkoa edelliseltä sivulta.)

Pitäen lähtökohtanaan käsitystään yhteiskunnallisten voimien keskinäissuhteista, Pushkin oli tekemäisillään yrityksen sopia itsevaltiuden kanssa. Hän ajatteli, että Nikolai I, joka murskasi dekabristit, valitsee jäljittelymalliksi Venäjän kaikkein suurimman tsaarin — Pietari suuren — toiminnan. Pushkin halusi uskoa, että Nikolai, niinkuin Pietari I, tulee levittämään valistusta, huolehtimaan — vaikkapa jossain minimaalisessa määrässä — kansan intresseistä, puolustamaan Venäjän kansallista arvoa kansainvälisellä areenalla. Mutta hyvin pian Pushkin tuli vakuutetuksi, että Nikolai I ei missään tapauksessa ole Pietari suuren toistumista. Hän tuli vakuutetuksi, että Nikolai I on suorastaan tylsä, taantumuksellinen ja säälimätön tappelupukari, jolle on annettu rajaton valta.

Pushkin siirtyi jälleen suoranaiseen oppositsioon itsevaltiutta vastaan. Nikolai I hän ei puhu muuten kuin vihalla ja halveksumisella. "Siihen olen lakannut vihastumasta — kirjoitti hän eräässä kirjeessään vaimolleen Venäjän imperaattorista — sillä hän ei ole syyllinen häntä ympäröivään sikamaisuuteen. Ja eläen ulkohuoneessa tottuu pakostakin p...n ja sen löyhkä ei tule vastenmieliseksi, ilmankos onkin gentlemanni. Ah, kun vaan pääsisi pakenemaan raittiiseen ilmaan!"

Pushkin käsitti, että tsaari on voima, joka on vihamielinen vapaudelle, valistukselle ja taiteelle. Pushkin näki olevansa tsaarin avuttoman vangin asemassa, joka elää tsaarin mielivallan alituisen uhkanalaisena. Vaikka sen ajan Venäjän yhteiskunnan valtava enemmistö riensi taantumuksen syliin, niin Pushkin ottaa tuotantoonsa yhä enemmän ja enemmän demokraattisia säveliä, luoden teoksia, jotka ovat sellaisten mielialojen läpitunkemia, jotka yhdistävät häntä Hertzeniin ja Belinskiin — ensimmäisiin venäläisiin poliittisiin demokraatteihin, jotka alkoivat työskentelynsä Pushkinin elämän loppupuolella.

* * *

Pushkin koko ikänsä vihasi maaorjuutta. Hän halusi kiihkeästi sen hävittämistä. Hän katsoi sen loukkaukseksi ihmisarvolle. Runossaan "Maaseutu" hän kuvasi kirkkaasti maaorjuuden kauhuja:

On turhaa pyyntö, kyyneleetkin:
Loi tänne kohtalo vain villin herruuden,
Mi tuhoo ihmiset, lain hylkäs, ihanteetkin,
Ja ruoskan avulla nyt otti ryöstäen
Maamiehen kaiken työn ja omaisuuden, ajan,
Ja raipan uhalla tääll' köyry selkä kastuu,
Kun laiha orjuus vaan nyt vieraan auraa astuu
Vaolla tylyn omistajan.
Iestä hautaan saakka kaikki kantavat,
Kaikk' toiveet, taipumukset syömeen salaten
Tääll' neidot nuoret kukkivat
Vain tyydykkeeksi roistoin himojen:
Ja rakkaat apurit jo vanhain isien,
Nuo pojat nuoremmat, työn turva vanhojen,
Jo kodin jättävät ja luovat lisää uutta
Taas laumaan rääkättyyn vain pihaorjien.

Dekabristien tappion jälkeen maaorjien ja kartanoherrojen keskinäissuhteet muuttuvat Pushkinin luomistyön keskeisimmäksi teemaksi. Kiihkeällä mielenkiinnolla hän katselee talonpoikaismellakoita, joita oli hänen aikanaan, koleeramellakoita, jo Aleksanderi I aikana Araktsheijevin perustamien sotilasasutusten kapinoita. Novellissa "Dubrovskij" hän kuvailee talonpoikaismellakkaa, jonka aikana talonpojat tulella ja miekalla kostavat heidät toivottomuuteen asti saattaneille kartanoherroille.

Hajanaisten talonpoikaismellakoiden kuvista Pushkinin ajatus luonnollisesti kääntyi Pugatshevin kapinan historiaan, mikä puolivuosisataa aikaisemmin oli järkyttänyt itsevaltaista, kartanoherra-Venäjää perustuksiaan myöten. Pugatshevin kapinaa tutkiessaan, hän kaiveli arkistoita, keräsi aikalaisten todistuksia, matkusti erikoisesti niihin lääneihin, joissa kapina oli kulkenut löytääkseen sen jälkiä paikanpäältä. Pugatshevin liikettä kohtaan Pushkinin osoittaman mielenkiinnon tulokset ilmenivät romaanissa "Kapteenin tytär" ja erikoisessa historiallisessa teoksessa, jonka nimenä onkin "Pugatshevin historia". Näissä uusissa teoksissaan Pushkin heijastaa jo uutta vallankumouksellista nousua — vallankumouksellista nousua, mikä ei ole yhteydessä aatelisten vallankumouksellisten toiminnan kanssa, vaan talonpoikaisjoukkojen tyytymättömyyden kärjistymisen kanssa.

Ei voi olla ihmettelemättä Pushkinin historiallista herkkyyttä. Hän otti luomistyönsä objektiksi ne prosessit, jotka XIX vuosisadalla muodostuivat ja tulivat pinnalle riittävän selvällä voimalla vasta kauan Pushkinin kuoleman jälkeen — 60-luvulla. Tässä ei voi olla näkemättä mitä kirkkainta todistusta Pushkinin luomistyön progressiivisuudesta.

Konflikti aateliston kanssa, viha maaorjuutta vastaan, oppositsio itsevaltaiseen komentoon nähden toiselta puolen ja toiselta puolen kielteinen suhtautuminen kapitalistisen eksploatatsion epäinhimillisiin ilmauksiin täyttivät Pushkinin myötätunnolla alempia kansankerroksia kohtaan, talonpoikaistoa kohtaan, joka silloin esiintyikin ennenkaikkea kansana Venäjällä. Pushkin kunnioitti henkilöllisyyttä joka talonpojassa. Hän piti välttämättömänä maaorjuuden hävittämistä, hän toivoi kansalle hyvää. Idussaan, vielä kehittymättömässä muodossa me löydämme Pushkinilla samanlaisen suhtautumisen alempiin kansankerroksiin, talonpoikaistoon kuin mitä myöhemmin, kehitetyssä muodossa ilmaisivat Hertzen ja Tolstoi. Kas tämän takia Belinskij Pushkinin teoksien mainiossa analyysissaan viittaakin humaanisuuteen runoilijan luomistyön perussisältönä. Pushkin — niinkuin Belinskij kirjoitti artikkeleissaan — "pysyy aina runouden suurena, mallikelpoisena mestarina, taiteen opettajana. Hänen runoutensa erikoisominaisuuksiin kuuluu hänen kykynsä kehittää ihmisissä hienouden tunnetta ja humanisuuden tunnetta, käsittäen tällä sanalla loppumatonta kunnioitusta ihmisen arvoa kohtaan ihmisenä. Geneologisista ennakkoluuloistaan huolimatta Pushkin oli luonteeltaan rakastava, sympaattinen olento, joka oli valmis täydestä sydämestään ojentamaan kätensä jokaiselle, joka näytti hänestä "ihmiseltä". Huolimatta hänen kiihkeydestään, mikä saattoi mennä äärimmäisyyteen asti, luonteen ollessa voimakas ja mahtava, hänessä oli paljon lapsellisen sävyistä, pehmeätä ja herkkää. Ja kaikki tämä heijastui hänen hienoissa luomuksissaan. Tulee aika, jolloin hänestä tulee Venäjällä klassillinen runoilija, jonka luomistöiden mukaan tullaan muovaamaan ja kehittämään ei ainoastaan esteettistä, vaan myös siveellistä tunnetta".

Tshernyshevskij, samoin kuin Belinskikin, viittaa siveelliseen terveyteen yhtenä pääpiirteistä, mitkä luonnehtivat Pushkinin henkilöllisyyttä ja tuotantoa.

"Vilkkaus, kiihkeys, herkkyys, — kirjoitti hän — kyky viehättyä ja viehättää, tulinen sydän, joka janosi rakkautta, janosi ystävyyttä, ja joka kykeni kiintymään ihmiseen hengen koko voimalla, tulinen temperamentti, joka vetää elämään, yhteiskuntaan, nautintoihin, huoliin, siveellinen terveys, mikä antaa kaikille kiintymyksille ja taipumuksille jonkin raikkaan ylellisyyden ja täydellisyyden, joka poistaa äärimmäisyyksiltä kaiken sairaaloisuuden, itse mielijohteilta, joista hänen nuoruutensa on rikasta, kaiken kireyden, joka voittaa, vihdoin kaikenlaiset yksipuoliset viehätykset — nämä piirteet ovat selviä jokaiselle, joka on lukenut hänen teoksiaan, jolla on vaikkapa pieninkin käsitys hänen elämästään." Pushkinin siveellisesti terve suhtautuminen ihmisiin ilmeni siinä, että hän ei milloinkaan katsonut ihmiseen mielihalujen tyydyttämisen tai voittojen saamisen välineenä, että hän aina suhtautui ihmisiin keskenään tasa-arvoisina yksilöinä, tasa-arvoisesti onnen ja elämän arvoisina.

* * *

Kaikista näistä syistä Pushkinin juhlalla on meille valtava kulttuuris-poliittinen merkitys. Pushkinin toiminta on yhtenä mitä kirkkaimpana kumoamisena sille parjaavalle suhtautumiselle, jolla trotskilaiset suhtautuvat koko Venäjän kansan menneisyyteen pelkkänä oblomovilaisuutena. Kuten tunnettua, nimenomaan tällaisella parjauksella Venäjän kansaa vastaan on esiintynyt useaan kertaan oikeistoluopuri, petturi Buharin.

Pushkin on Venäjän kansan eikä ainoastaan Venäjän kansan kansallisen ylpeyden esine. Pushkin käsitti, että hänen tuotannollaan on internatsionaalinen merkitys, että se on lisä kaikkien kansojen kulttuuriin. Vähää ennen kuolemaansa Pushkin kirjoitti runossaan "Muistopatsas":

"Ja maine kulkeutuu yli Venään uhkuvaisen,
Mun nimeäni kaikin kielin mainitaan,
Niin slaavin ylvään suvun kuin myös suomalaisen,
Tunguusin, kalmukinkin muistellaan."

Runoilijan profeetalliset sanat ovat nyt toteutuneet. Sovettiliiton kansat yhtenäisenä ja yksimielisenä perheenä juhlivat suuren runoilijan muistoa. Sovettiliitossa ensimmäisen kerran on tullut esille täydellä selvyydellä Pushkinin tuotannon vapautta rakastava luonne. Meillä sellaisessa tasavallassa asujille, jossa perustuslakina on maailman vapain stalinilainen Konstitutsio, ei ole syytä peitellä Pushkinin tuotannossa olevia vallankumouksellisia säveliä niinkuin tehtiin vanhalla, tsaristisella Venäjällä. Päinvastoin, meille on kallis neron vapauden rakkaus, sen takia me vieläkin enemmän pidämme arvossa hänen tuotantoaan, me olemme realisoineet elävässä todellisuudessa sen, mistä Pushkin voi ainoastaan salaisesti toivoen haaveilla.

Pushkinin tuotanto sen kehitymisprosessissa yhä enemmän ja enemmän täyttyi myötätunnolla talonpojan kohtaloa kohtaan. Osa kirjallisuuden tutkijoista, jotka ovat kasvaneet liberaalisporvarillisessa koulussa, on yrittänyt itsekkäiden luokkapyyteiden takia esittää Pushkinin tuotantoa aristokraattisena, kansalle vieraana. Ainoastaan me, Sovettien maan ihmiset olemme kyenneet täydellisesti tuomaan esille Pushkinin tuotannon demokraattiset tendenssit, sillä meidän maamme on maapallon etumaisimman demokratian maa. Ja yksistään me olemme Pushkinin humanismin todellisia perillisiä ja jatkajia.

Pushkin oli suuri humanisti, mutta hän ei tiennyt, minkälaisia teitä on saavutettava humanismin ihanteiden toteuttaminen maailmassa. Me tiedämme, mitä on todellinen humanismi. Ainoastaan säälimättömässä taistelussa riistäjiä vastaan, ainoastaan hävittäen kaikki työväenluokan viholliset, esiintyköötpä ne missä muodossa tahansa, ainoastaan säälimättä hävittäen työtätekevän ihmiskunnan kaikki viholliset voidaan saavuttaa humanismin riemuvoitto maapallolla. Pushkin eli liian varhaisena kautena, hän ei tiennyt tätä totuutta, mutta tänään Pushkinin humanismi auttaa marxismin-leninismin myötävaikutuksella sosialistisen humanismin tunteiden kasvattamista sovetti-ihmisten keskuudessa.

Puolue panee valtavan merkityksen Pushkinin tuotannon tutkimiseen. Pushkinin tuotannon tutkiminen on välttämätöntä jokaiselle. Kommunistien, puolueaktiivin tulee aseistaa itsensä suurimman venäläisen runoilijan — Pushkinin teoksien tuntemuksella. Nerokkaan taiteilijan tuotantoon tutustuminen kohottaa kulttuuritasoa, kehittää taiteellista tunnetta, kohottaa vaativaisuutta nykyaikaiseen kirjallisuuteen nähden. Pushkinin elämän ja tuotannon tutkiminen auttaa meitä saamaan oikean käsityksen Venäjän kansan menneisyydestä, sen suuresta kulttuuriroolista Sovettiliiton muiden kansojen ja koko ihmiskunnan keskuudessa. Vallattuaan Pushkinin perinnön runousarvot, laajat puoluejäsenjoukot ja puolueettomat työtätekevien joukot kykenevät asettamaan ne Leninin ja Stalinin asian palvelukseen.

("Partijnoje stroiteljstvo" N:o 3, v. 1937.)

Vastaava toimittaja K. VENTO.

TOIMITUKSEN TELEFOONIT: Vastaava toimittaja - 7-90. Vast. toimittajan sij. ja toimitussihteeri — 7-90. Osastojen johtajat — 7-23. **ТЕЛЕФОНЫ РЕДАКЦИИ:** ответств. редактор — 7-90. Зам. отв. редактора и отв. секретаря — 7-90. Зав. отделами — 7-23.
TOIMITUKSEN OSOITE: — АДРЕС РЕДАКЦИИ: АКССР Петрозаводск, Пушкинская 7. ИЗДАТЕЛЬСТВО Карельского Обкома ВКП(б). адрес: АКССР Петрозаводск, Пушкинская 7, комн. № 304, тел. 517. — Типография им. Анохина АКССР, гор. Петрозаводск, Пушкинская 7. Уполномоч. Главлита Карельской АССР № А-355 Заказ № 479 — Тираж 6.820 экз.